

Sygn. akt: I C 1202/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Żelewska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Justyna Gronda

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 stycznia 2017 r. w G.

sprawy z powództwa **Gminy M. G.**

przeciwko **M. D. (1) i K. D. (1)**

o eksmisję

I. nakazuje pozwanym M. D. (1) i K. D. (1) opuścić, opróżnić i wydać powódce Gminie M. G. lokal mieszkalny położony w G. przy ul. (...);

II. ustala, że pozwanym nie przysługuje prawo do lokalu socjalnego;

III. odracza wykonanie obowiązku określonego w punkcie I wyroku na okres do dnia 30 czerwca 2017r.;

IV. zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 680 zł (sześćset osiemdziesiąt złotych) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt. I C 1202/16

UZASADNIENIE

Gmina M. G. pozwem z dnia 13 września 2016 r. skierowanym przeciwko M. D. (1), K. D. (2) i małoletniej K. D. (1) wniosła o nakazanie pozwanym opróżnienia, opuszczenia i wydania lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w G. przy ulicy (...) z jednoczesnym ustaleniem, że pozwanym nie przysługuje prawo do lokalu socjalnego, a także o zasądzenie od pozwanych kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazała, że jest właścicielem zajmowanego przez pozwanych lokalu mieszkalnego, zaś pozwani nie posiadają do niego tytułu prawnego. Umowa najmu spornego lokalu zawarta została z M. W. – babcią pozwanego M. D. (1), która zmarła dnia 09 stycznia 2016r. Pozwani, pomimo otrzymania wezwania, nie wydali lokalu powodowi. Powodowi, poza małoletniością pozwanej K. D. (1), nie są znane okoliczności, które uzasadniałyby prawo do przyznania pozwanym lokalu socjalnego, zaś podstawą prawną żądania pozwu jest art. 222 § 1 k.c.

(pozew k. 2-4).

Prawomocnym postanowieniem z dnia 10 stycznia 2017r. Sąd Rejonowy umorzył postępowanie w stosunku do K. D. (2) wobec cofnięcia względem niej pozwu.

(oświadczenie pełnomocnika powoda k. 58, płyta CD k. 61, postanowienie z dnia 10.01.2017r. k. 60).

Pełnomocnik pozwanego M. D. (1) wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że pozwani wstąpili w stosunek najmu po zmarłej M. W., albowiem łączył ją z pozwanymi stosunek użyczenia spornego lokalu mieszkalnego, który traktować należy jako wykonywanie obowiązku alimentacyjnego przez najemcę lokalu wobec pozwanych. Dodatkowo wskazano, że żądanie powoda jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Potwierdzeniem powyższego jest treść § 10 uchwały Nr XIII 255/15 Rady Miasta G. z dnia 18 października 2015r. w sprawie zasad wynajmowania lokali mieszkalnych wchodzących skład mieszkaniowego zasobu G. Miasta G., z którego wynika, iż Prezydent może zdecydować o wynajęciu lokalu mieszkalnego z pominięciem zasad wynikających z niniejszej uchwały w wyjątkowych wypadkach podyktowanych uzasadnionym ważnym interesem gminy lub wnioskodawcy, wobec którego przyznanie lokalu jest w świetle zasad współżycia społecznego szczególnie usprawiedliwione.

(odpowiedź na pozew k. 37-38).

Stanowisko powyższe podtrzymał pozwany M. D. (1) reprezentujący małoletnią córkę K. D. (1) jako jej przedstawiciel ustawowy.

(odpowiedź na pozew k. 48).

#

Sąd ustalił co następuje:

Lokal mieszkalny nr (...) znajdujący się w budynku położonym w G. przy ulicy (...) stanowi własność Gminy M. G.. Wskazany lokal był przedmiotem umowy najmu zawartej 21 sierpnia 2002r. z M. W.. Czynsz najmu i zaliczki na opłaty eksploatacyjne za wskazany lokal w postaci opłaty za wodę, kanalizację i wywóz odpadów wynoszą w sumie 232,85 złotych.

(**dowód:** wydruk elektronicznej treści księgi wieczystej nr (...) k. 6; umowa najmu lokalu mieszkalnego z dnia 21.08.2002r. k. 7-9, pismo Administracji (...) w G. z dnia 20.10.2015r. k. 117 akt lokalowych).

W 2000r. w wyżej wskazanym lokalu mieszkalnym wraz z najemczynią zamieszkał jej dorosły wnuk - M. D. (1). W 2013r. do lokalu położonego w G. przy ulicy (...) wprowadziła się również małoletnia córka M. K. D..

(**dowód:** zeznania pozwanego M. D. (2) k. 58v, płyta CD k. 61).

M. W. zmarła dnia 09 stycznia 2016r. Trzy lata przed śmiercią, z uwagi na stan zdrowia, opuściła sporne mieszkanie i zamieszkała z córką (matką pozwanego). W chwili śmierci najemczynie w spornym lokalu zamieszkiwali pozwani M. D. (1) i małoletnia K. D. (1).

(**dowód:** notatka służbowa z dnia 08.07.2016r. k. 10; zeznania pozwanego M. D. (2) k. 58-59v, płyta CD k. 61).

M. D. (1) wystąpił do Gminy M. G. o potwierdzenie jego uprawnień do zamieszkiwania w zajmowanym lokalu. Gmina M. G. uznała, iż brak jest podstaw, aby wnioskować, iż M. D. (1) wstąpił w stosunek najmu po zmarłej M. W.. W związku z tym wezwał M. D. (1) i K. D. (1) do opróżnienia, opuszczenia i przekazania lokalu w terminie 14 dni od wezwania. Do wydania lokalu powódce nie doszło.

(**dowód:** pismo Urzędu Miasta G. z dnia 18.02.2016r. i 09.08.2016r. k. 11-12; pismo Administracji (...) z dnia 17.08.2016r. k. 13).

Pozwany M. D. (1) prowadzi działalność gospodarczą, z której uzyskuje dochody w średniej wysokości 5.000 złotych miesięcznie netto. Nie korzysta ze świadczeń pomocy społecznej, nie figuruje w Powiatowym Urzędzie Pracy w G. jako osoba bezrobotna, nie posiada orzeczenia o stopniu niepełnosprawności. Z uzyskanych dochodów opłaca składkę ZUS w wysokości 500 złotych, podatek dochodowy w kwocie ok. 100 złotych oraz rachunki za energię elektryczną w kwocie 500 zł za dwa miesiące. Pozwany w okresie zimowym zakupuje węgiel, co stanowi wydatek rzędu 2.000 złotych na sezon. Dodatkowo, M. D. (1) spłaca zaciągnięte kredyty konsumpcyjne. Miesięczna rata wynikająca ze zobowiązania kredytowego wynosi 800 złotych. Ostatni kredyt w kwocie 7.000 złotych został zaciągnięty w grudniu 2016r. m.in. w celu pomocy w zakupie samochodu przez partnerkę pozwanego.

Małoletnia pozwana K. D. (1) ma 14 lat, pozostaje na wyłącznym utrzymaniu ojca. Uczęszcza do pierwszej klasy gimnazjum. Pozwany M. D. (1) rozwiódł się z matką małoletniej, K. D. (2). W wyroku rozwodowym miejsce pobytu małoletniej K. D. (1) ustalono przy matce. K. D. (1) mając sześć lat wyjechała z K. D. (2) do Norwegii, do Polski wróciła w 2013r. K. D. (1) nie ma zasądzonych alimentów. Pozwany od dnia wyroku rozwodowego nie złożył do sądu wniosku o jego zmianę i ustalenie miejsca pobytu córki w jego miejscu zamieszkania.

(**dowód:** zaświadczenie z PUP z dnia 04.10.2016r. k. 27; pismo (...) d/s Orzekania o Niepełnosprawności z dnia 10.10.2016r. k. 31; pismo z MOPS z dnia 13.10.2016r. k. 33; zaświadczenie Gimnazjum nr 20 z dnia 01.12.2016r. k. 50; zeznania pozwanego M. D. (2) k. 58v-59v, płyta CD k. 61).

Sąd zważył co następuje:

Powyższy stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił w oparciu o dokumentację przedstawioną przez stronę powodową i pozwaną, informacje udzielone przez PUP, MOPS i (...) d/s Orzekania o Niepełnosprawności oraz dowód z przesłuchania pozwanego.

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty zgromadzone w aktach sprawy oraz akta lokalowe, albowiem zostały one sporządzone przez właściwe podmioty w przewidzianej dla nich formie, zaś strony ich nie kwestionowały. Sąd nie miał wątpliwości, że również zeznania pozwanego M. D. (1) w zakresie, w jakim odnosiły się do jego sytuacji osobistej i majątkowej – poza wskazanym poniżej wyjątkiem – polegały na prawdzie, bowiem w ich treści odwoływał się on do okoliczności, które Sąd zdołał ustalić również na podstawie dowodów obiektywnych, których z kolei wiarygodność nie była w sprawie podważana.

Sąd nie uwzględnił jedynie tych twierdzeń M. D. (1), w których pozwany wskazywał na wysokość uiszczanego czynszu najmu i opłat eksploatacyjnych za sporny lokal, które określił na kwotę 350 złotych miesięcznie. Twierdzenia te pozostają w oczywistej sprzeczności z dokumentem znajdującym się w aktach lokalowych mieszkania położonego przy ulicy (...) (k. 117), z którego jednoznacznie wynika, iż czynsz najmu i zaliczki na opłaty eksploatacyjne za wskazany lokal w postaci opłaty za wodę, kanalizację i wywóz odpadów wynoszą w sumie 232,85 zł.

Biorąc za podstawę powyższe, Sąd uznał, że zebrany w toku postępowania materiał dowodowy tworzy jasny obraz sytuacji, jaka zaistniała między stronami niniejszego postępowania. Sytuacja ta wskazuje na zasadność żądania przez po-wódkę eksmisji pozwanych z przedmiotowego lokalu jak i szczegółowo obrazuje sytuację życiową pozwanych.

Żądanie powódki podlegające ocenie w niniejszym postępowaniu opierało się na art. 222 § 1 k.c. Przepis ten stanowi, że właściciel może żądać od osoby, która włada faktycznie rzeczą, ażeby rzecz została mu wydana, z tym jednakże zastrzeżeniem, iż prawo takie właścicielowi nie przysługuje, jeśli osoba ta legitymuje się skutecznym względem właściciela uprawnieniem do władania rzeczą. Tym samym koniecznymi przesłankami roszczenia windykacyjnego jest nie tylko status właściciela i fakt, że nie włada on (sam lub przez inną osobę) swoją rzeczą, ale także okoliczność,

że rzeczą tą faktycznie włada osoba do tego nieuprawniona (por. wyrok SN z dnia 23 września 1992 r., sygn. akt II CRN 99/92, LEX nr 9086).

W przedmiotowej sprawie bezsporne było, że Gmina M. G. jest właścicielem lokalu mieszkalnego numer (...) znajdującego się w budynku położonym w G. przy ulicy (...), którego dotyczy niniejsze postępowanie oraz, że lokalem tym nie włada. Przedmiotowy lokal został bowiem oddany w najem M. W., która zmarła dnia 9 stycznia 2016r. Pomimo tego, pozwani w niniejszej sprawie, nadal zajmują przedmiotowy lokal. Ustalenia wymagało zatem, czy pozwanym przysługuje tytuł prawny do dysponowania lokalem mieszkalnym.

Sąd, analizując materiał dowodowy przedstawiony przez obie strony niniejszego postępowania, nie znalazł jednak podstaw, które wskazywałyby na istnienie po stronie pozwanych uprawnienia do zajmowania lokalu mieszkalnego stanowiącego własność Gminy M. G..

W szczególności - z uwagi na niespełnienie przesłanek ustanowionych w art. 691 k.c. - nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut pozwanych, powołujących się na wstąpienie w stosunek najmu po zmarłej M. W..

Zgodnie z treścią art. 691 § 1 k.c. w razie śmierci najemcy lokalu mieszkalnego w stosunek najmu lokalu wstępują: małżonek niebędący współnajemcą lokalu, dzieci najemcy i jego współmałżonka, inne osoby, wobec których najemca był obowiązany do świadczeń alimentacyjnych, oraz osoba, która pozostawała faktycznie we wspólnym pożyciu z najemcą. Stosownie do § 2 osoby wymienione w § 1 wstępują w stosunek najmu lokalu mieszkalnego, jeżeli stale zamieszkiwały z najemcą w tym lokalu do chwili jego śmierci.

Wyżej przywołana regulacja statuuje zatem kumulatywne przesłanki, od których spełnienia uzależniona jest sukcesja prawa najmu lokali mieszkalnych. Wstąpić z mocy prawa w stosunek najmu może osoba, która: po pierwsze – należy do kręgu osób uprawnionych do nawiązania najmu po śmierci najemcy (art. 691 § 1 k.c.), po drugie zaś – stale zamieszkiwała z poprzednim najemcą aż do chwili jego śmierci (art. 691 § 2 k.c.).

W pierwszej kolejności podkreślić należy, że wnuk zmarłej najemczynie lokalu nie pozostaje w kręgu osób uprawnionych do wstąpienia w stosunek najmu na podstawie art. 691 k.c. nawet wówczas, gdy łączyła go z najemcą więź gospodarcza i uczuciowa. Potwierdza to stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uchwale z dnia 21 maja 2002 r. (por. III CZP 26/02, OSNC 2003/2/20), które Sąd podziela.

Brak jest również jakichkolwiek podstaw do twierdzenia, iż zmarła najemczynie obowiązana była do świadczeń alimentacyjnych na rzecz M. D. (1) lub K. D. (1). Pozwany M. D. (1) jest osobą dorosłą, uzyskującą stosunkowo wysokie dochody z prowadzonej działalności gospodarczej. Niezależnie od tego zauważyć trzeba, że zgodnie z art. 132 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego obowiązek alimentacyjny zobowiązanego w dalszej kolejności powstaje dopiero wtedy, gdy nie ma osoby zobowiązanej w bliższej kolejności albo gdy osoba ta nie jest w stanie uczynić zadość swemu obowiązkowi lub gdy uzyskanie od niej na czas potrzebnych uprawnionemu środków utrzymania jest niemożliwe lub połączone z nadmiernymi trudnościami. Oznacza to, że ewentualny obowiązek alimentacyjny wobec pozwanych spoczywał w pierwszej kolejności na byłej małżonce i rodzicach pozwanego i wyprzedzał obowiązek alimentacyjny babci.

W następnej kolejności stwierdzić należy, że pozwani nie spełniali również przesłanki stałego zamieszkiwania z najemcą do chwili jego śmierci. Jak wynika bowiem z zeznań M. D. (1), M. W. na trzy lata przed śmiercią wyprowadziła się z przedmiotowego lokalu i zamieszkała ze swoją córką. W dniu śmierci najemcy w formalnie najmowanym przez M. W. lokalu mieszkalnym, faktycznie zamieszkiwali jedynie pozwani. Ustalenie to nie pozwala zatem na uznanie, iż przesłanka zamieszkiwania z najemcą do chwili jego śmierci została spełniona.

Podstaw prawnych do powstania po stronie pozwanych roszczenia o zawarcie umowy najmu nie rodzi również uchwała Nr XIII 255/15 Rady Miasta G. z dnia 18 października 2015r. w sprawie zasad wynajmowania lokali mieszkalnych wchodzących skład mieszkaniowego zasobu G. Miasta G.. Jest to regulacja dotycząca możliwości zawarcia umowy najmu lokalu przez osoby niespełniające przesłanek z art. 691 k.c. stosowana przez organy samorządu terytorialnego.

Nie powoduje ona powstania po stronie obywateli zamieszkałych w danej gminie praw podmiotowych. Działania organu uchwałodawczego nie mogą bowiem wykraczać poza sferę ustalania zasad wynajmu lokali, gdyż podejmowanie czynności w zakresie prowadzenia gospodarki mieszkaniowej należy do organu wykonawczego gminy (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 2008 r., III CZP 37/08, LEX nr 393761).

Reasumując, z chwilą śmierci M. W. stosunek najmu lokalu mieszkalnego numer (...) znajdującego się przy ulicy (...) w G. wygasł (art. 691 § 3), zaś pozwani od tego dnia zajmują lokal bez tytułu prawnego.

W okolicznościach rozpoznawanej sprawy Sąd nie dopatrywał się nadto okoliczności uzasadniających uznanie, że zachowanie powoda w stosunku do pozwanych, polegające na domaganiu się wydania lokalu stanowiącego jego własność, nosiło znamiona działania z naruszeniem zasad współzycia społecznego.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem oddalenie powództwa windykacyjnego z powodu sprzeczności żądania z zasadami współzycia społecznego powinno należeć do wyjątków (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 maja 1999r., II CKN 337/98, OSNC z 1999r., nr 12, poz. 214; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 stycznia 2000 r., II CKN 689/98, OSNC z 2000r., nr 7-8, poz. 141), a art. 5 k.c. nie może służyć skutecznemu i trwałemu zatamowaniu roszczeń windykacyjnych, gdyż nie może prowadzić do trwałego pozbawienia właściciela uprawnienia do korzystania z własnej rzeczy, na rzecz osoby nieuprawnionej (por. wyrok Sądu Najwyższego z 22.03.2000 r., I CKN 440/98, Lex nr 521753). Odmowa uwzględnienia roszczenia zgodnego z prawem może nastąpić jedynie w okolicznościach ekstraordynaryjnych, szczegółowo wskazanych przez stronę podnoszącą zarzut nadużycia prawa podmiotowego i wykazanych w razie sporu. Nie można odmówić ochrony prawa podmiotowego (w tym prawa własności) na podstawie zarzutów ogólnikowych i niepopartych dowodami (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 14 stycznia 2014r., I ACa 861/13, LEX nr 1428182).

Tymczasem, w rozpoznawanej sprawie takiej wyjątkowej sytuacji, uzasadniającej pozbawienie powoda - właściciela roszczenia wynikającego z treści art. 222 k.c., Sąd dopatrywać się nie może. Również pozwani - poza lakonicznym stwierdzeniem, że żądanie eksmisji stanowi nadużycie prawa z uwagi na jego sprzeczność z zasadami współzycia społecznego – analizowanej kwestii nie rozwinęli, nie podnosząc żadnych okoliczności faktycznych uzasadniających ten zarzut.

Jedynie na marginesie zauważyć trzeba, że poczynienie przez pozwanego nakładów na sporny lokal mieszkalny nie może niweczyć uprawnienia właściciela do wystąpienia z roszczeniem windykacyjnym. Kwestia ta może być przedmiotem rozstrzygnięcia na podstawie przepisów regulujących rozliczenia pomiędzy właścicielem a posiadaczem rzeczy i nie stanowi przedmiotu zainteresowania Sądu orzekającego o eksmisji.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, Sąd doszedł do przekonania, że żądanie powoda jest usprawiedliwione i winno zasługiwać na uwzględnienie, o czym orzekł w punkcie I sentencji wyroku, nakazując pozwanym opróżnienie, opuszczenie i wydanie stronie powodowej lokalu mieszkalnego położonego przy ulicy (...) w G..

Wobec uwzględnienia żądania powódki o nakazanie pozwanym opróżnienia i opuszczenia zajmowanego przez nich lokalu mieszkalnego, Sąd – zgodnie z treścią przepisu art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2005 r. nr 31 poz.266 z późn. zm., dalej u.o.p.l.) – zobligowany był również rozstrzygnąć w przedmiocie uprawnienia pozwanych do lokalu socjalnego.

Wyżej wskazany obowiązek Sądu wynika z faktu, że pozwanym przysługiwał status lokatora w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 1 u.o.p.l. z uwagi na wcześniejsze posiadanie tytułu prawnego do lokalu mieszkalnego objętego powództwem eksmisyjnym. Zgodnie z treścią art. 2 ust 1 pkt 1 analizowanej ustawy, lokatorem jest najemca lokalu lub osoba używająca lokal na podstawie innego tytułu prawnego niż prawo własności. Tymczasem, pozwani byli uprawnieni do korzystania z mieszkania jako domownicy najemcy, którym ta użyczyła lokal. Było to uprawnienie pochodne od prawa najemcy, powstające i gasnące razem z tym prawem (por. uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 1959 r., I CO 1/59, OSPiKA 1960, nr 2, poz. 35). W takiej sytuacji brak jest podstaw do uznania, że pozwani

zajmowali lokal bez tytułu prawnego, skoro przysługiwał im tytuł pochodny od najemcy i skuteczny wobec właściciela lokalu. Obejmuje ich zatem ochrona przewidziana w art. 14 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 1 u.o.p.l.

Przepis art. 14 ust. 3 u.o.p.l. stanowi, że Sąd badając z urzędu, czy zachodzą przesłanki do otrzymania lokalu socjalnego, orzeka o uprawnieniu osób, o których mowa w art. 14 ust. 1, biorąc pod uwagę dotychczasowy sposób korzystania przez nie z lokalu oraz ich szczególną sytuację materialną i rodzinną. Sąd nie może jednocześnie orzec o braku uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego wobec kobiety w ciąży, małoletniego, niepełnosprawnego w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 listopada 1990 r. o pomocy społecznej (Dz.U. z 1998 r. Nr 64, póź. 414, z późn. zm.) lub ubezwłasnowolnionego oraz sprawującego nad taką osobą opiekę i wspólnie z nią zamieszkałą, obłożnie chorych, emerytów i rencistów spełniających kryteria do otrzymania świadczenia z pomocy społecznej, osoby posiadającej status bezrobotnego i osoby spełniającej przesłanki określone przez radę gminy w drodze uchwały - chyba że osoby te mogą zamieszkać w innym lokalu niż dotychczas używany (art. 14 ust. 4 u.o.p.l.).

W ocenie Sądu w stosunku do pozwanego M. D. (1) nie zachodzą okoliczności, które uzasadniałyby przyznanie mu lokalu socjalnego. Pozwany nie spełnia bowiem żadnej z obligatoryjnych przesłanek przewidzianych w art. 14 ust. 4 u.o.p.l., zaś jego aktualna sytuacja rodzinna i majątkowa została przez Sąd oceniona jako dobra. Pozwany dysponuje średnim miesięcznym dochodem w wysokości 5.000 złotych, jest więc w stanie zaspokoić potrzeby mieszkaniowe poza lokalem objętym eksmisją. Sąd miał przy tym na uwadze, że na wyłącznym utrzymaniu pozwanego pozostaje jego małoletnia córka. Jest to jednak sytuacja, do której powstania przyczynił się sam M. D. (1). Pozwany nigdy nie wystąpił bowiem o zasądzenie na rzecz małoletniej K. D. (1) alimentów. Świadczy to o jego dobrej kondycji finansowej i możliwości samodzielnego zaspokajania potrzeb małoletniej. Oceny sytuacji majątkowej pozwanego nie może zmienić fakt, że jest on zobowiązany do spłaty dobrowolnie zaciągniętych, a następnie spożytkowanych kredytów. Co więcej – jak wynika z zeznań pozwanego - ostatni kredyt przeznaczony został na pomoc w zakupie samochodu dla jego partnerki. Podkreślić w tym miejscu należy, że konieczność korzystania z pomocy gminy winna być zastrzeżona dla osób ubogich, nieporadnych i znajdujących się w bardzo trudnej sytuacji życiowej. Do takich osób, zdaniem Sądu, pozwany nie należy.

Również ocena sytuacji pozwanej K. D. (1), której co do zasady przysługuje prawo do lokalu socjalnego z uwagi na jej małoletniość, prowadzi do wniosku, iż ma ona możliwość zamieszkania w innym lokalu niż dotychczas używany. Z ustaleń poczynionych przez Sąd wynika, że pozwana może, a nawet powinna zamieszkać u swojej matki, K. D. (2), przy której sąd ustalił miejsce pobytu małoletniej. Z zeznań pozwanego wynika, iż jego była żona nie doznaje ograniczeń, czy trudności z zapewnieniem sobie miejsca zamieszkania a zatem ma możliwości zapewnienia go również córce. Podjęta przez małoletnią i jej rodziców decyzja o zamieszkaniu K. D. (1) w Polsce, przy ojcu, nie zmienia sama w sobie treści orzeczenia sądu w tym przedmiocie a tym samym nie rodzi po stronie powodowej Gminy obowiązku dostarczenia jej lokalu socjalnego.

Mając jednak na uwadze, iż orzeczenie w przedmiocie ustalenia miejsca pobytu dziecka zawarte w wyroku rozwodowym jego rodziców, nie ma charakteru trwałego i może zostać zmienione stosownie do okoliczności i dobra małoletniej, sąd uznał, iż nawet w przypadku formalnej (a nie tylko faktycznej) zmiany miejsca pobytu pozwanej K. D. (1) na „przy ojcu” uznać należałoby, iż ma ona wraz z pozwanym M. D. (1) możliwość zaspokojenia potrzeb mieszkaniowych poza lokalem socjalnym. Zdaniem sądu, jak już wspomniano, wysokość dochodów pozwanego jest wystarczająca, by zapewnić jemu i córce miejsce zamieszkania poprzez np. wynajęcie lokalu na wolnym rynku. Skoro bowiem pozwany posiada stałą pracę i dochody na poziomie ok. 5000 zł netto oraz możliwości udzielania pożyczek innej osobie, czy czynienia jej kosztownych prezentów (komplet opon do samochodu), a nadto nakładów na sporny lokal (które jak sam wskazał wyniosły ok. 40.000 zł), ma on możliwość rozsądnie gospodarując swoimi zarobkami zapewnić godne warunki zamieszkania i utrzymania sobie i córce.

Z wyżej wskazanych powodów i na podstawie przywołanych przepisów prawa Sąd ustalił, że pozwanym nie przysługuje prawo do lokalu socjalnego, o czym rozstrzygnięto w punkcie II wyroku.

W punkcie III natomiast, na podstawie art. 320 k.p.c., sąd odroczył wykonanie obowiązku określonego w pkt. I wyroku do dnia 30 czerwca 2017r. Zdaniem Sądu jest to czas, który pozwoli pozwanym na uregulowanie ich sytuacji mieszkaniowej, znalezienie i przeniesienie się do innego miejsca zamieszkania. Jest to też okres, który pozwoli pozwanemu odzyskać pożyczone partnerce pieniądze oraz nie wpłynie na cykl edukacyjny małoletniej (ewentualna zmiana szkoły). Z drugiej strony takie rozstrzygnięcie nie spowoduje nadmiernej uciążliwości dla powódki.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt. IV na mocy art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Z uwagi na to, że stroną przegrywającą niniejsze postępowanie byli pozwani, Sąd w pkt IV wyroku zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powódki kwotę 680 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.